

HISTORIAS DO GROVE

"Contos de Taberna"

Por: Moncho Lavandeiro

Todos os pobos teñen un patrimonio inmaterial que se transmite de pais a fillos. O Grove, non ía a ser menos e, a carón da fabulosa lenda do Meco, xorden diariamente un mundo de anécdotas, historias, sucesos,..., narracións, contos,..., protagonizados polo quefacer diario das persoas, pero tamén, por un grupo de persoeiros que teñen un don especial para interpretar todo tipo de situacións e circunstancias especiais.

Tamén hai bos relatores que fan de calquera anécdota ou suceso ocorrido toda unha historia, ás veces real, pero outras, conxugando o real co fantástico, provocan que un simple acontecemento sen importancia se converta en toda unha profunda historia que, en pouco, chegará a tomar visos de lenda.

Nese mundo do "conto" sempre estiveron presentes dous principais escenarios: as barberías e as tabernas. Aínda que agora xa se perdeu moito o costume da visita ás barberías para parolar, era un feito cotián e, ao tempo de ler a prensa e revistas gratis, aproveitaban para comentar, charlar,..., e ata criticar todo tipo de incidencias diarias.

As tabernas tamén cumprían e, aquí si, aínda cumpren, ese labor. Os faladoiros son diarios e o taberneiro soe participar activamente nelas.

As tabernas de O Grove cumpriron dende sempre esa función divulgadora de historias. Hai que ver as que se armaban: *"Chegaba Siño Xosé ao <Tasitas> despois de horas intentando pescar no peirao e só coller un simple e pequeno lorcho, cando, coñecedores do tema algúns dos clientes, comezan alí a mofa e, despois de continuar a rolda por varias tabernas, ao chegar á de <Pitintolo>, o lorcho xa era un completo robalo de 4 kg, e alí argallan o bulo de que van preparalo no <Pescador> e que todo o que queira participar da comedela só ten que ir a xunto Chuco e apuntarse".* A partires de aí o "conto" xa está montado, só queda esperar a ver o que pasa e se algún parroquiano cae no engado.

Pero tamén xorden a cotío moitas anécdotas reais que os seus protagonistas contan, polo xeral nas tabernas, e que, despois de escoitadas polos amigos, clientes ou polo taberneiro, estes se encargan da súa divulgación, máis ou menos, maquillada, converténdose en pouco tempo nun elo máis da cadea que forma a importantísima cultura popular dunha vila.

Estes feitos, contos, historias, relatos, anécdotas, sucesos, incidentes, narracións,..., lendas son en O Grove, como as Chatas, parte imprescindible da Cultura Popular dos mecos e da súa personalidade. Dalos a coñecer, sen ánimo de desprezo ou ofensa cara aos seus protagonistas, ten que ser unha obriga porque eles e o que lles aconteceu, sempre serán parte imprescindible da cultura meca. Deixala quedar no esquecemento sería un erro imperdoable.

CONTOS DE TABERNA

O TABACO DE TRAILA

Saíran ao mar e atopábanse levantando as nasas. Cando estaban en plena faena, avistaron flotando uns vultos que resultaron ser unhas cantas caixas de Winston.

O patrón, así como tamén a tripulación, non desaproveitaron a ocasión e puxéronse mans a obra.

- Abordo todo o que se poida! - Ordenou o patrón.

Chegado o sábado, día de "partir" as ganancias da semana, xuntáronse o patrón maila tripulación, entre a que se atopa, o seu fillo. O patrón dixo:

- Ben, da venda do peixe e marisco, toca a tanto a cada mariñeiro e para o barco (capital) *cuanto*.

Todo ía ben ata que chegou a partición do tabaco. O patrón seguiu co mesmo sistema de reparto que co peixe.

- Tantos cartóns para cada un e, para o barco (capital) tantos.

Os mariñeiros non quedaron moi satisfeitos e, moito menos, o fillo do patrón que, con moita retranca, díxolle:

¡¡¡E-ló, papá!!! O barco tamén fuma?

ACTIVIDADES "PineirÓns"

Agradecemento á:

Subvencionada

CONCELLO DE O GROVE
CASA DE CULTURA DE O GROVE

O CONGRO DE JAREJA

Jareja é un mariñeiro que, cando se pon a falar das súas capturas, resulta ser o “namber guan” de toda a ría de Arousa.

Un día de tantos, presumindo do que pescara, dixo:

Teño enxanchado nun laño da punta do muelle, dende a semana pasada, un congro tan grande que non o dou sacado enteiro, entón vou traendo para a casa “toro” a “toro”. Pero o peor non é iso, e que cando vou a sacar o seguinte “toro”, vexo que o condenado xa creceu tanto coma os “toros” que lle saquei.

NA BARBERÍA DE TONIO

Un deses días de calor do mes de xullo, estaba Tonio cortándolle o pelo a un cliente. Coa calor que facía, o home quedouse durmido mentres Tonio facía, con toda delicadeza para non espertalo, o seu traballo, xa que, polo espello, mirábao cunha cara de felicidade extrema.

Rematada a faena, Tonio, con moito tino, para non espertalo de súpeto, preguntoulle:

- Como quere a raia?

O cliente, que escoitara ao barbeiro fundido no seu letárxico sono, contestoulle sen espertar:

- ¡¡Con patacas!!

SAN ANTONIO DOS PESUÑOS

Era o día do patrón e estaban a celebrar a misa na capela de San Antonio. Chegou a hora da procesión, e faltaba un home para levar as andas do Santo.

Na terraza da taberna do Lavandeiro, atopábase Pepito, o barbeiro, tomando un viño. Albiscouno Toñito, que facía de sancristán, e foi cara a el.

- A ver Pepe, que nos falta un home para levar o Santo.

Pepito, ergueu a cabeza, mirou para el con cara de asombro e espetoulle:

¡¡... Como non o botedes a andar!!

O COMANDANTE

Atopábanse na taberna un grupo de amigos charlando sobre o cocido que se ían papar na cantina que queda ao lado da gasoleira de Vilalonga sobre as nove da noite.

Na barra un cliente despistado lendo o periódico e tomando unha caña. Chamábanlle o “comandante”. Tiña sona de ser fino de orella e un pouco ou bastante lampantín.

Non repararan eles, que o “comandante”, que non tiña nada que ver co grupo nin co cocido, os estaba a escoitar.

Ao redor das oito da noite, o “comandante” saíu, a lume de carozo. Despediuse, coma se nada e marchou.

Colleu o coche e deu unha pequena volta para que ninguén se decatase de que collía rumbo á cantina.

Ao chegar alí achegouse ao xefe e, coma se nada preguntou:

- Que, aínda non veu ninguén dos do cocido?

Os da cantina, contestáronlle que aínda non, que quedaran para as nove.

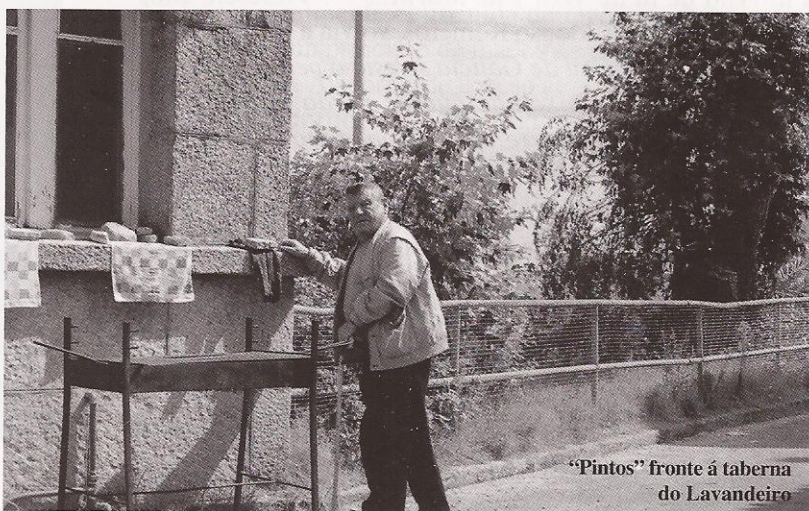
- Si, home, xa o sei, pero é que eu teño que ir de viaxe a Ferrol e a esa hora facíase tarde, e quedaron de estar aquí antes. Pero ben, non importa, vaia vostede poñéndome a min algo que xa como antes. Cando veñan despídome e sigo a viaxe.

Confiados os da cantina, puxéronlle unha boa fonte de cocido, que papou en menos de quince minutos. Ao rematar, aínda non eran as nove, ergueuse da mesa e, máis contento que un “rulo”, espetoulle ao dono:

- Cando veñan eles, dígalles que eu xa comín e que non esperei que tiña moita présa.

Ao chegar os outros e despois de escoitar abraiados as explicacións do dono da cantina comentáronlle que o seu amigo comera antes pola présa que levaba. Dixeron eles

- Xa nos fodeu o pájaro do comandante!!!

“Pintos” fronte á taberna do Lavandeiro

OUTRA DE JUAN PROL “PINTOS”

Antes de que existiran ese mundo de aparellos para predición do tempo, eran os mariñeiros os mellores meteorólogos que existían. Se as nubes se pousaban na montaña, se o mar tiña ovelliñas, se as gaivotas voaban alto, se as canilongas reviraban a crista,..., ou se o porco retorecía o rabo, sabían se ía a ventar, a chover, se íamos a ter marusía,..., ou se viña unha tormenta.

Pintos era un deses mariñeiros experto meteorólogo. Cando estalou a Guerra Civil el, que nunca puxera un esparadrapo, foi destinado a Sanitarios. Un día chegoulle o tan ansiado permiso e achegouse ata o Grove.

A súa nai, coma todas as mulleres que sempre preguntaban aos mariñeiros polo tempo, ía a poñer a roupa a secar e, aproveitando que Pintos estaba na casa, preguntoulle:

- Juan, ti que dis? Choverá?

Pintos, todo cheo de razón, contestoulle:

- Pero mi madre, vostede non sabe que eu son Sanitario.